

se je na sveti večer in na Rumpēja - Dumpēja, jedino pripovedko, ki jo je kdaj slišalo drevesce, in potem je — zgorelo.

Otroci so se igrali na vertu in najmanjši deček je imel na persih pri-peto zlato zvezdo, katero je imelo drevesce na svojega življenja najlepši večer. A zdaj je užé minul ta večer, minulo je drevesce in naša povest je tudi minula — in tako mine vse na tem svetu!

O g e n j .

Ogenj, voda in zrak so nam zeló koristne stvari na svetu. Brez njih ne bi mogli izhajati. Koliko se je bilo ljudém treba nekđaj mučiti, dokler se še niso znali okoristiti ž njimi! A dandenes nam toliko koristijo, da ne moremo niti naštetih vseh ónih koristi, ki nam je vsak dan donašajo. Ali kakor nam ogenj, voda in zrak neizmerno koristijo, tako nam tudi časih lahko neizmerno škode napravijo. — Brrr! — gróza me strese po vseh udih, kadar koli pomislim na strašni ogenj, na povodenj ali silni vihar. Koliko ljudi je užé nesrečnih postalo v takih žalostnih primerkih!

Da vam samo to po-
vem, kako
je neposlu-
šni in ma-
lopridni
Francè na-
pravil ve-
liko nesrečo
ter sebe in
svoje stariše
pahnil v
največjo
revščino. —
Poslušajte
me tedaj!
Francè je
bil deček
star 7 do 8
let, in se je
vedno rad
igral s so-
sedovim
Matijčkom,

ki je bil za
dve leti sta-
rejši od
njega. Ne-
cega dné
jima pade
na um, da
si naredita
iz bezgovine
brizgalnice,
kakoršne
sta videla
pri drugih o-
trocih. Kar
si izmislita,
to tudi stor-
ita. Francè
hitro skoči
po očetov
nož, kate-
rega bi brez
očetovega
privoljenja
ne bil smel

vzeti, otide potém zopet na vert, kjer si odreže v bezgovem germu palico, iz katere naredí dve brizgalnici. Zdajci začneta na vse strani z vodo brizgati, in to jima je bilo mnogo veselja. — Večkrat sta si naredila kako znamenje, v katero sta potem brizgala, da nij bilo ne kraja ne konca. Zdaj se Matijček postavi tja k skednju ter pravi: „ajd zadeni me!“ Francè brizgne vanj, in ga tudi zadene. Joj, to vam je bilo smeha in šale dosti. Nu tako sta se te šale tudi kmalu naveličala, in začela sta celó na starejše, mimogredoče ljudi

izza plota brizgati, se vé, da je bilo potem doma mnogo jeze in prepira. — Necega popoldne reče Matíjček svojemu tovarišu Francetu: „veš kaj? to mi je užé predolgočasno vedno brizgati v zrak ali plot. Veš kaj? Pojdi gori v sobo ali kuhinjo, in prinesi nekoliko žepljenih klinčkov, tam za skednjom si narediva ogenj, in ga bova gasila. Oj to bode veselje gledati!“

„Rad bi, ali ne smem po žeplenke; meni so mati užé večkrat ostro prepovedali igrati se z žeplenkami, a brez njenega dovoljenja jih ne smem niti v roke prijeti!“

„A kaj ti je treba o tem matere vprašati; kar tiho je vzemi in prinesi je doli, samo toliko gledaj, da te mati ne vidi. Daj, hitro skoči, a jaz v tem nabere nekaj slame in suhih tresak ter je potem zažgeva. Hudobni Francè se dadé zapeljati, otíde v sobo in res prinese skrivaje nekoliko žeplenek. Matíjček je v tem prirédil majhno gromado, katero sta zažgala. — Zdaj si prineseta v starem loncu tudi vode, in jela sta z brizgljama ogenj gasiti, da so iskre letele na vse strani. Plamen je bil prevelik, a njíju brizglji premajhni in preslabi, da bi bila ogenj pogasila. Zato je ogenj postajal vedno večji in prijel se je skednja, v katerem je bilo vse polno slame. Tudi slama se vname in užé gori z visokim plamenom, ko dečka še ne mislita na to. Z gorečega skednja potegne veter iskre v bližnji hlev, ki je bil polhen sena. K sreči nij bilo živine doma, bila je na paši. — Zdaj se še le ustrašita dečka, vidéč, da je tudi hlev začel goreti. Ko preplašena pobegneta, skrijeta se, ter nikomur nič ne povésta. Plamen prodere tudi skozi streho in se vzdiguje kakor turen visoko. Ko je bilo užé vse v ognju, zapazijo gost, črn dim in po vseh ulicah zaženó žalosten glas: gori! gori! pomagajte! Po cerkvah je začelo zvoniti in od vseh strani hité ljudjé k ognju s posodami in brizgálnicami, da bi obvarovali, kar se še dá obvarovati. Brizgali so iz velicij brizgálnic na ogenj, ali vse je bilo zamán. Naposled se je tudi hiša, ki je blizu hleva stala, vnela, in zgorela je do tal. Nič družega nij ostalo, nego osmojeno in golo hišno zidovje; vse drugo je bilo prah in pepel. Francetovi stariši nijso imeli zdaj ne hiše, ne družega poslopja, ne denarja, da bi si bili mogli novo hišo napraviti. Ostali so siromaki s troje drobnih otrok brez hiše in brez vsega. Zgorelo jim je tudi v hiši vse orodje, vsa obleka, in vse, kar so imeli. Oj, kako zeló in milo so žalovali ubogi stariši!

In vse te neizrečene nesreče sta bila kriva Francè in Matíjček. Francè je začel zdaj bridko jokati, vidéč, koliko nesreče so naredile žeplenke, ki jih je skrivaj vzel. Ljudje so pozneje razmísljali, kako je ogenj nastal, ali nihče nij znal kaj gotovega povedati. Poredneža nijsta hotela povedati svojega pregreška, ker sta se bala kazni, in tako se nij sezvalo. Matíjček je pretíl Francetu, da ne sme nikomur povedati; a ko sta obá odrastla, otíde Matíjček po svetu, in nikoli se nij več pozneje o njem kaj slišalo. Francè je hodil v šolo in se je pridno učil, ali vest ga je vedno pekla zaradi pregreška, ki ga je storil v mladosti. Ko je bil v najlepših letih svojega življenja, nevarno obolí in umré. Še le zdaj na smertnej postelji prizna svoj pregrešek. Nu prepozno. Siromašni stariši in dve sestrici so ostali vedno ubožci ki so morali o milostinjah drugih ljudí živeti.

Preljubi otroci! ne igrajte se nikoli z ognjem, da se vam ne zgodi kaj takega, kakor ~~vam~~ sem tukaj povedal.